

Predmet: Bosanski Petrovac

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 i 24 KZ SRJ

Optuženi: Nedeljko Sovilj i Rajko Vekić

Tužilaštvo za ratne zločine: Snežana Stanojković

Sudsko veće: sudija Dragan Mirković, predsednik veća; sudije Zorana Trajković i Mirjana Ilić, članovi veća

Branioци optuženih: adv. Dušan Janićijević i Milan Kamberović

Glavni pretres: 30. jun 2016. godine

Izveštaj: Ivana Žanić, posmatrač FHP-a

Današnji glavni pretres je održan. Putem video-konferencijske veze u Okružnom sudu u Doboju ispitana je svedokinja Vera Radošević, sestra pok. Zorana Škorića. Zamenica tužioca za ratne zločine Snežana Stanojković je predložila saslušanje ove svedokinje na okolnosti stradanja njenog pokojnog brata, koje smatra kao motiv za ubistvo oštećenog Mehmeda Hrkića. Naime, u spisima predmeta se nalaze dva izvoda iz matične knjige umrlih za pok. Zorana Škorića. Prvi izvod je pribavio sud po službenoj dužnosti i u njemu kao dan smrti pok. Škorića stoji datum 12. decembar 1992. godine. Drugi izvod je sudu dostavio branilac Kamberović i u njemu je kao dan smrti pok. Škorića naveden 28. januar 1993. godine. Zamenici tužioca je bilo važno da se utvrdi tačan datum smrti pok. Škorića, jer je njena teza da je Škorić ubijen u decembru 1992. godine, da su optuženi prisustvovali njegovoj sahrani i da je ubistvo njihovog prijatelja Škorića predstavljalo motiv za ubistvo oštećenog Hrkića. Predsednik veća Mirković je strankama predočio da se u spisima predmeta nalazi i fotokopija matične knjige umrlih za 1993. godinu, u kojoj je kao dan smrti Zorana Škorića naveden 12. decembar 1992. godine, a navedeno je i da je smrt konstatovana potvrdom Doma zdravlja Petrovac od 28. januara 1993. godine. Predsednik veća Mirković smatra da je prilikom izdavanja izvoda iz matične knjige umrlih došlo do greške kada je datum izdavanja potvrde doma zdravlja unet kao datum smrti.

Svedokinja Vera Radošević je saslušana putem video-konferencijske veze, te javnost nije mogla da čuje njeno svedočenje, ali s obzirom na pitanja koja je zamenica tužioca postavila svedokinji moglo se zaključiti da je svedokinja potvrdila da je njen brat ubijen u decembru 1992. godine, kao i da je krajem istog meseca i sahranjen.

Branilac Kamberović je predložio da se u daljem dokaznom postupku saslušaju svedoci Ibrahim Dulić i Branko Mandić, kao i da se od nadležnih organa BiH pribavi foto-dokumentacija izvršenog uviđaja od 21. decembra 1992. godine. Zamenica tužioca nije imala predloga za dopunu dokaznog postupka. Nakon prekida postupka od 20 minuta, sud je odbio predloge

odbrane za dopunu dokaznog postupka kao nesvrshodne. Naime, svedok Ibrahim Dulić je star i bolestan i nije u mogućnosti da napusti mesto svog prebivališta, dok za svedoka Mandića odbrana nije dostavila bliže podatke za identifikaciju. Nadležna institucija BiH je sud još ranije obavestila da ne poseduje foto-dokumentaciju koja je nastala prilikom uviđaja kada je ubijen oštećeni Hrkić.

Kako ni jedna stranka nije imala drugih dokaznih predloga, predsednik veća je pozvao zamenicu tužioca da iznese završnu reč.

Zamenica tužioca Snežana Stanojković smatra da je predmet ovog postupka raspravljen i da je prvostepeni sud u svemu postupio po nalogima Apelacionog suda. Smatra da su optuženi izvršili ovo krivično delo kao osvetu za ubistvo njihovog prijatelja i saborca Zorana Škorića, da su u vreme izvršenja dela bili u Bosanskom Petrovcu, da su prisustvovali njegovoj sahrani i da su nakon toga odlučili da ubiju oštećenog Hrkića. Da su u tom periodu nosili automatsku pušku, koja pored rafalne može da ispaljuje i pojedinačne metke, a što je u saglasnosti sa izjavom svedokinje Jelke Plećaš koja je navela da je čula nekoliko pojedinačnih pucnjeva u vreme kada je ubijen oštećeni. Ovaj stav je potvrdio i svedok Milo Vukelić. Oštećenog Hrkića su jedino optuženi mogli da ubiju, jer svedok Vukelić nije bio pripadnik vojske niti je imao pušku. Takođe, optuženi su se po selu hvalili da su ubili oštećenog, što je još jedan od dokaza da su oni izvršili ovo krivično delo. Zamenica tužioca zahteva da sud optužene ogласi krivim i da im izrekne kaznu u trajanju od po 10 godina.

Branilac Neđeljka Sovilja, advokat Dušan Janićijević smatra da njegov branjenik mora biti oslobođen krivične odgovornosti, jer ne postoji nijedan dokaz da je on izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret. Smatra da je oštećenog Hukića ubio svedok Vukelić, jer je prilikom svedočenja više puta menjao iskaz. Dokaz da svedok Vukelić ne govori istinu jeste i činjenica da je on više puta navodio kako se brinuo za svoju bezbednost i kako iz tog razloga nikome nije rekao niti prijavio da su optuženi ubili oštećenog Hrkića, što nije istina jer je svedok o tome odmah obavestio svoju suprugu. Od suda traži da se njegov branjenik Sovilj oslobodi od krivične odgovornosti, jer je u ratu izgubio svu svoju imovinu i prebegao u Srbiju gde je započeo novi život, a da ga jedino tereti svedok Vukelić čija je verodostojnost upitna.

Branilac Rajka Vekića, advokat Milan Kamberović navodi da je njemu sa 69 godina jedini izazov da se i dalje bavi advokaturom taj da brani nevino optužene. Njegov branjenik Rajko Vekić je nevin i on je u to apsolutno uveren, te smatra da ga sud mora osloboditi krivične odgovornosti.

Oba optužena su se pridružila završnim rečima svojih branilaca.

NAPOMENA MONITORA: Izricanje presude je zakazano za 19. jul 2016. godine u 8:30h u sudnici 1.